

Mál nr. 152/2014**M og****V v. ábyrgðartryggingar E og slysatryggingu sjómanna vegna slökkvistarfs um borð í G.****Sjómaður ofreyndi sig við slökkvistarf þ. 11.11.2013****Gögn.**

1. Málskot móttakið þ. 21.5.2014 ásamt fylgiskjölum 1-6
2. Bréf V dags. 13.6.2014.

Málsatvik.

M var við vinnu um borð í skipinu G þegar eldur kom upp í skipinu og tók G þátt í slökkvistarfinu. Af hálfu M er málavöxtum lýst þannig að M hafi haldið á brunaslöngu í annarri hendinni og notað hina til að halda sér í rekkverk. M segist oft hafa misst fötfestu og hangið á rekkverkinu á annarri hendinni en brunaslönguna í hinni auk þess segist M hafa þurft að færa sig á milli staða nánast eingöngu á handafli. Nokkru síðar kom eldur aftur upp í skipinu og þurfti M þá einnig að sinna slökkvistarfi nú á öðrum stað og þurfti að beita töluverðu afli við að halda brunaslöngum sem tengdar voru þrem hæðum neðar. M segist hafa orðið fyrir ítrekuðum höggum bæði í fyrir brunanum og þeim seinni og fékk slink bæði á háls og axlir. Eftir slysið var M greindur með ofreynslu og vöðvapreytu og síðar strengi í hnakka og hálsi. M krefst bóta úr slysatryggingu sjómanna og ábyrgðartryggingu E hjá V. M byggir á því að um sé að ræða tjónsburð í skilningi 23. gr. a. skaðabotalaga nr. 50/1993, þar sem ekki sér gert að skilyrði bótakyldu að um slys hafi verið að ræða. Þá vísar M til 172 gr. siglingalaga nr. 34/1985 en samkvæmt þeim ákvæðum beri E hlutlæga ábyrgð á kröfum vegna líkamstjóns M vegna slyssins. Þá byggir M einnig á því að um slys hafi verið að ræða þar sem að skyndilegir ytri þættir hafi valdið því að meiðsl urðu á líkama M. Af hálfu M er fullyrt að hann hafi verið hraustur og haft fullt þrek til leiks og starfa og í umrætt sinn hafi hann hlýtt skipunum vinnuveitanda sins og lagt sjálfan sig í mikla hættu enda aðstæður við slökkvistarfið mjög erfiðar sem hafi leitt til þess að M varð fyrir varanlegum skaða. Þá bendir M á að V hafi ekki sýnt fram á að áverkar M verði raktir til sjúkdóms. Þá er bent á af hálfu M á dóma Hæstaréttar í málunum 128/2013 og nr. 472/2011. V hafnar bótaskyldu. Af hálfu V er á það bent að í málskoti megi ráða að annars vegar sé gerð krafa í ábyrgðartryggingu E og hins vegar slysatryggingu sjómanna. V segir að á tjónsdegi hafi ekki verið í gildi frjáls ábyrgðartrygging útgerðarmanns sem taki til sjómanna og komi skaðabótaábyrgð E því ekki til skoðunar og beri að visa þeirri kröfu frá. V segir að á slysdegi hafi hins vegar verið í gildi slysatrygging sjómanna(farmenn). V segir að engin gögn beri með sér að slysaatburður hafi orsakað einkenni M heldur fremur álag og þreyta eftir slökkvistarf. Um hafi verið að ræða samfelld álag í nokkurn tíma en ekki skyndilegan atburð í skilningi slyshugtaksins. V telur því að M hafi ekki orðið fyrir slysi í umrætt sinn eins og það hugtak sé skilgreint í váttryggingarskilmálum áhafnartryggingar. Þá vísar V til þess að 23. gr. a skaðabotalaga eigi ekki við í þessu tilviki þar sem ekki sé verið að skerða bótarétt M vegna stórfellds gáleysis eða ásetnings og af dómi Hæstaréttar í máli nr. 472/2011 megi ráða að umrætt ákvæði sé ekki hlutlæg ábyrgðarregla og breyti engu um sönnunarreglur.

Álit.

Af hálfu V er upplýst að ekki hafi verið í gildi frjáls ábyrgðartrygging útgerðarmanns sem taki til sjómanna. Af þeim sökum kemur einungis til úrskurðar krafa M um bætur úr slysatryggingu sjómanna. Eins og lýst er í málavaxtalýsingu af hálfu M vann M við slökkvistarf í töluverðan tíma við erfðar aðstæður og þurfti að reyna verulega mikið á sig líkamlega við það starf. Ekki er deilt um að afleiðingarnar urðu þær að M greindist síðar með ofþreytu og ýmsa líkamlega kvilla vegna þessara miklu átaka við slökkvistarfið sem M tók þátt í sem starfsmaður E. Af hálfu M hefur þó ekki verið bent á neinn sérstakan skyndilegan utanaðkomandi atburð sem hafi orðið þess valdandi að M varð fyrir þeim líkamlegu áverkum sem um ræðir. Þau álagsmeiðsl sem M hlaut í umrætt sinn svo sem að framan er rakið var því ekki slys eins og það hugtak er skilgreint í váttryggingaskilmálum áhafnartryggingar þeirrar sem hér ræðir um. M á því ekki rétt á bótum úr áhafnartryggingu E hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr áhafnartryggingu E hjá V.

Reykjavík 3.7.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.